

Fakulta výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně
akademický rok 2010/11

Posudek oponenta bakalářské práce Petry Pechánkové
Za zrcadlem

S prací Petry Pechánkové jsem se seznámila před pár lety, kdy mě uhranulo video *Tiky*, ve kterém chtěla Petra simulovat tiky člověka pomocí stříhu. Ani tak nešlo o to, jestli se to formálně povedlo, nebo jestli někdo měl podobné mrazení a touhu poznat, co za tiky stojí, stejně jako při setkání s opravdovými tiky, jako spíš o podivnou atmosféru, která se ve videu objevila. Postava otočená k divákům zády, na ni stroze namířená kamera a vážnost a odtažitost celé situace, jako před nějakou operací, pro kterou se musí prvně vymyslet nemoc, aby mohla proběhnout - to vše mě oslovilo natolik, že jsem se k videu musela v myšlenkách vracet.

Mnozí si jistě cení vědeckého charakteru Petřiny práce, Jean Baudrillard a další by si mohli libovat nad krásnou ilustrací jejich myšlenek o simulacích a simulacích. Mě fascinuje především romantický motiv upřímné a utopické touhy oslovit emocemi zbavenými emocí, soustředěné práce zaklínání jich samotných do sebe. Přestože se Petra snaží o formální čistotu, právě tím co se v práci objevuje mimochodem, jako zdálivě druhotný produkt, se nám přibližuje v tom, s čím skutečně Petra do práce vstupuje.

Tuto „poetiku“ nacházím i v bakalářské práci *Za zrcadlem*. Reprodukce obrazu a jeho deformace skrze vodní hladinu, ovšem obrazu, který je už ve svém zdroji virtuální a deformovaný, svádí opět k různým úvahám o obraze samotném. Přesto ve stejný okamžik stojíme ve sklepě u geometrického zenového jezírka a tato skutečnost proměňuje situaci na zážitek, i když jsme již odhalili celý mechanismus. Linky na obraze můžou být pomocné čáry ubíhající pryč spolu s pomyslnými možnostmi obrazu, nebo jen kruhy na vodě, na kterou přší. Rozbitý obraz může být problém anebo taky hra.

Navrhuji hodnocení A, výborně.

V Brně, dne 7. června 2011

Veronika Vlková

